

เด็กหญิงปลาไหล

เรื่องสั้นร่วมส่งประกวดวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่ 1
ประจำปี 2554 ภายใต้แนวคิด กว้าง แแคบ

ระดับประชาชนทั่วไป

ผู้แต่ง : มิโร่

Facebook : Milo miro

E-mail : milo-miro@hotmail.com

จัดพิมพ์ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-books)

พิมพ์ครั้งที่ 1 : 31 ธันวาคม 2554

ตามเงื่อนไขการประกวดของบริษัท โพลาร์ เว็บแอปพลิเคชัน จำกัด
ผู้ให้บริการ ebooks.in.th

เราบอกตนเองและคนอื่นเสมอ ว่าคงอย่าใช้เพียงแค่สายตา
ในการตัดสินผู้อื่นหรือสิ่งรอบตัว **แต่**เรากลับสอนเด็กๆ
ให้ใช้สายตาในการวัดหรือจำแนกสิ่งต่างๆ เป็นอย่างแรก

พ มารู้ว่าพวกเขายังเด็กมันต้องค่อยเป็นค่อยไป **แต่**เราอาจลืมไป
ว่า ครั้งหนึ่งเราก็เคยเป็นเด็กเหมือนพวกเขา เราถูกสอนมา
อย่างไร พวกเขาที่จะถูกสอนอย่างนั้น

๖๖ ละเมื่อพวกเขาโตขึ้น ก็อาจนิยมใช้สายตาในการตัดสินทุกอย่างที่
รู้ดีอยู่แก่ใจว่ามันฉาบฉวย **เหมือนพวกเรา** ก็ได้...

เด็กหญิงปลาไหล

มิโร

ปลาไหล ทำไมถึงต้องเป็นปลาไหล?

ผมถามคำถามนี้กับตัวเองหลายต่อหลายครั้ง เป็นครูมาก็หลายปีพบเด็กชื่อเล่นแปลกๆ มากี่เยอะ แต่ไม่คิดว่าจะมีพ่อแม่คนไหนในโลกตั้งชื่อลูกตัวเองว่า ปลาไหล

แม้ความจริงแล้วในทางกายภาพปลาไหลจะเป็นสัตว์ที่น่าทิ้งในหลายๆ ด้าน ถึงรูปร่างจะน่าขยะแขยงไปสักหน่อยแต่ก็เป็นสัตว์ที่ทนต่อสภาพน้ำแล้งได้ดีกว่าปลาทั่วไปทำให้มีชีวิตรอดอยู่รอดได้นานกว่า มีลำตัวที่ลื่นมากทำให้ไม่โดนจับง่ายๆ แถมเนื้อก็ยังอร่อยเป็นที่ชื่นชอบของคนทั้งในและนอกประเทศโดยเฉพาะชาวจีนมาตั้งแต่สมัยโบราณ บางทีพ่อแม่ของเด็กอาจทำธุรกิจเกี่ยวกับปลาไหลได้เงินเป็นกอบเป็นกำเลย ถือว่าปลาไหลเป็นสัตว์นำโชคพอมีลูกเลยเอามาใช้ตั้งชื่อก็เป็นได้

ถึงจะคิดหาเหตุผลที่เหมาะสมได้แล้วแต่ความสงสัยของผมนั้นก็ยังไม่มียี่ท่าจะลดลง ดังนั้นพอถึงวันแรกของการเรียนพิเศษช่วงปิดเทอมซึ่งครูและผู้ปกครองจะต้องพบกันผมเลยถือโอกาสถามแม่ของปลาไหลว่าทำไมถึงตั้งชื่อลูกอย่างนี้ ก็ได้คำตอบกลับมาอย่างง่ายๆ ว่า ‘มันฟังดูน่ารักและเด่นดี’

สารภาพตรงๆ ว่าผมถึงกับเครียดอยู่หลายวันที่เดียว

จริงอยู่ที่เดี๋ยวนี้พ่อแม่มักพากันตั้งชื่อลูกแปลกๆ เพราะเห็นว่าน่ารักดีแถมยัง
เด่นอีกด้วย ยิ่งถ้าหาชื่อได้ธรรมดาแบบไม่ซ้ำใครได้แล้วล่ะก็มักจะถูกชมว่าช่างคิด
เหลือเกิน ปีนี้ผมเจอเด็กชื่อแปลกค่อนข้างเยอะ สิ่งโต กรี๊ดกร๊าด เม็ดข้าว มุมฉาก
โอวัลติน วินาที ทว่าชื่อปลาไหลแม้จะแปลกและเด่นมากแต่ถ้าจะให้บอกว่าน่ารัก
หรือไม่นั้นสงสัยคำว่านานาจิตตังคงสมควรถูกหยิบยกมาใช้ในกรณีนี้เห็นจะเหมาะสม
ที่สุด

ปกติผมสอนอยู่ชั้นประถมแต่พอถึงช่วงปิดเทอมใหญ่ผมจะลงมาสอนพิเศษ
ให้กับเด็กอนุบาล 3 ที่กำลังจะขึ้นชั้นป. 1 เพื่อให้นักเรียนสามารถปรับตัวได้ไม่ยาก
เนื่องจากการเรียนในระดับอนุบาลกับประถมนั้นต่างกันค่อนข้างมาก แม้การเรียน
ในช่วงปิดเทอมจะเน้นกิจกรรมนันทนาการซะเป็นส่วนใหญ่แต่บรรดาผู้ปกครองก็ยัง
ขอเจาะจงให้ลูกๆ อยู่ในกลุ่มของผมด้วยเหตุผลหลัก 3 ประการ คือ หนึ่ง ผมสอน
สนุกทั้งยังมีอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนที่จัดหามาเองเป็นการส่วนตัวเอาไว้หลอก
เด็กอยู่เป็นกระบุง

สอง ผมเอาใจใส่ในเรื่องการเสริมพื้นฐานควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณสมบัติที่
โดดเด่นในตัวเด็กแต่ละคน และสาม ผมรู้จักเด็กทุกประเภทดีไม่ว่าจะขี้เกียจ ขี้แย
แสบแค้น เกเร ขนาดไหนผมก็สามารถรับมือพวกเขาได้อย่างสบายๆ

เด็กที่เรียนกับผมนอกจากจะได้รับความรู้อย่างเข้มข้นและได้เล่นกิจกรรม
สนุกๆ ไม่ซ้ำใครแล้ว นิสัยที่ไม่ดีของพวกเขา ก็ยังจะถูกผมกำราบโดยง่ายตายชนิด
เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเสียด้วย จึงไม่แปลกที่บรรดาผู้ปกครองจะอยากฝาก
แก้วตาดวงใจของพวกเขาไว้กับผม

แต่เท่าที่ผ่านมามีผมก็ไม่เคยเจาะจงเลือกเด็กคนไหนเป็นพิเศษ ยกเว้นครั้งนี้
ใช่ครับ ผมเลือกปลาไหล...

เหตุผลที่ทำให้ผมเจาะจงเลือกแม่ปลาไหลตัวน้อยเข้ามาอยู่ในกลุ่มที่ผมดูแล
ต่างๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับเด็กคนอื่นเลยนั้นเป็นเพราะความสงสัยด้วยจิตวิญญาณแห่ง
ความเป็นครูโดยแท้ ผลคะแนนทดสอบวัดระดับก่อนเรียนหนูน้อยอยู่ในระดับต่ำสุด
เธอไม่สามารถทำข้อสอบในเรื่องการจำแนกประเภทซึ่งมีสอนกันตั้งแต่ชั้นอนุบาล1 ได้
เลยด้วยซ้ำ เห็นชัดว่าคงเป็นเด็กที่มีการพัฒนาการช้ามากจนอาจเข้าข่ายบกพร่อง

ความจริงแล้วปลาไหลไม่ใช่นักเรียนในโรงเรียนนี้ แม่ของเธอต้องไปติดต่องาน
ที่ต่างประเทศเป็นเวลานานจึงฝากปลาไหลไว้กับผู้เป็นน้ำซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนี้ แต่
เพราะน้ำของปลาไหลเองก็ต้องทำงานจึงส่งหลานสาวมาเรียนพิเศษเต็มวันในช่วงปิด
เทอมกับโรงเรียนที่ใกล้ที่สุด ก็เหตุผลเดียวกับพ่อแม่เด็กหลายๆ คนซึ่งส่งลูกมาเรียน
พิเศษในช่วงปิดเทอมนั่นแหละครับ

จนกว่าการทำงานจะเสร็จสิ้นซึ่งแม่ของปลาไหลเองก็ยังไม่แน่ใจว่าจะอีกนาน
สักเท่าไร ในระหว่างนั้นผมตั้งใจจะสอนเด็กหญิงตัวน้อยให้มีการพัฒนาการมากขึ้น
จนอยู่ในระดับใกล้เคียงกับเด็กปกติให้มากที่สุดถึงได้เจาะจงเลือกเธอ

ปลาไหลเป็นเด็กตัวเล็กกว่าเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน ตัดผมสั้นทรงกะลาครอบ
โบหน้ากลมแก้มป่อง ดวงตาโตวาววับภายใต้ขนตายาวงอนเป็นแพ ใช่แล้วครับ
เด็กหญิงปลาไหลจัดเป็นหนูน้อยที่น่ารักมากคนหนึ่งเลยทีเดียว

เวลาเรียนเธอจะนั่งนิ่งสนอกสนใจกับสิ่งที่ผมสอนอย่างเต็มที่ต่างจากเด็กคนอื่นที่เดียวก็ขยุกขยิก ชวนเพื่อนเล่นบ้าง พูดคุยกันบ้างตามประสาเด็กเล็ก ผมให้ความสนใจกับปลาไหลมากเป็นพิเศษ เท่าที่ผมสังเกตดูจากข้อสอบวัดระดับก่อนเรียน หนูน้อยอ่อนนในเรื่องการจำแนกประเภทก็จริง แต่ทางด้านภาษาหรือคำนวณกลับจัดอยู่ในระดับปานกลาง หมายความว่าเธอปกติในด้านอื่นที่อาจยากและซับซ้อนกว่า การจำแนกประเภทอย่างนั้นหรือ? มันก็แปลกดีเหมือนกัน

วันนี้ผมตั้งใจจะสอนเรื่องโลกของเราจึงวางแผนที่โลกสองภาษาสำหรับเด็กซึ่งมีขนาดใหญ่มากกินเนื้อที่ความยาวเกือบครึ่งห้อง มีตัวการ์ตูนรูปคนในชุดประจำชาติทั้งชายและหญิง อาหารขึ้นชื่อ รวมทั้งสถานที่สำคัญตามประเทศต่างๆ ในทะเล มีสัตว์น้ำมากมายหลายชนิดทั้งน้ำจืดและน้ำเค็มจัดแบ่งโซนไว้อย่างถูกต้อง ราคาของ มันแพงจริงๆ แต่ผมก็ยอมซื้อเพราะเห็นประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับ

เด็กๆ พอเห็นหนึ่งในอุปกรณ์หลอดเด็กสุดอลังการของผม ต่างก็พากันตื่นเต้นส่งเสียงเจี๊วจ้าวกูกันเข้ามามุงดูพลางชี้โน่นจี้มนี่แล้วถามผมว่ามันคืออะไร อยู่ที่ไหน เสียงแข็งแซ่ซึ่งเด็กชายสิงโตก็อาสาขอตอบเสียเอง และก็น่าแปลกที่ตอบได้ถูกต้องทั้งหมดซะด้วย สงสัยว่าที่บ้านคงมีแผนที่แบบเดียวกันนี้อยู่แน่ๆ

ผมมองนักเรียนในชั้นให้ทั่วๆ เพื่อดูปฏิริยาของแต่ละคน อมยิ้มเล็กน้อยเมื่อเด็กหญิงมูมจากเอาแต่ยืนทำหน้าบูดส่งสายตาคมมันไล่ไปทางเด็กชายสิงโตซึ่งตอนนี้มีแต่เพื่อนๆ รุมล้อมให้ความสนใจ แม้จะเป็นเด็กเก่งเหมือนกันแต่สิงโตจะเก่งในด้านความรู้รอบตัวเป็นอย่างมาก ในขณะที่มูมจากเก่งเรื่องตัวเลข ส่วนศิลปะคงต้องยกให้กริดกร้าดแม่ศิลปินตัวน้อย

ผมเห็นด้วยนะที่มีคนพูดว่าเด็กเดี๋ยวนี้เก่งมาก เพราะในกลุ่มของผมคราวนี้แทบไม่มีเด็กคนไหนที่มีพื้นฐานอ่อนจนผมต้องห่วงเลย การเรียนการสอนจึงเป็นไปด้วยความสนุกสนานสมกับเป็นช่วงปิดเทอม

สายตาของผมหยุดนิ่งอยู่ที่แม่ปลาไหลตัวจ้อยซึ่งกำลังยื่นจ้องมองแผนที่เขมิ่งแยกตัวอยู่คนเดียวข้างหลังสุดจึงเดินเข้าไปหา

“มายืนอยู่ตรงนี้จะมองเห็นหรือจะ ทำไมไม่เข้าไปดูใกล้ๆ ละ?” ผมถาม

“มองเห็นค่ะ” หนูน้อยตอบสั้นๆ

“โลกของเรานี้กว้างใหญ่มากจริงๆ เลยว่าไหม”

“ไม่ค่ะ หนูคิดว่าโลกนี้เล็กแล้วก็แคบมากต่างหาก”

ผมอึ้งไปเล็กน้อยเพราะคิดว่าเธอจะตอบกลับมาแค่ ‘ค่ะ’ เหมือนทุกครั้งที่ผมพยายามจะคุยด้วย แถมยังพูดอะไรประหลาดๆ อีกต่างหาก โลกมันจะไปมีขนาดเล็กแล้วก็แคบได้อย่างไร เธอคงเข้าใจว่าผมหมายถึงแผนที่โลกกระมัง อลังการงานสร้างขนาดนี้เธอยังว่าเล็กและแคบอีกหรือ

“ครูพูดถึงโลกที่เราอาศัยอยู่นะจะไม่ใช่แผนที่โลก”

“ค่ะ โลกนี้แหละค่ะ โลกนี้เล็กแล้วก็แคบค่ะ”

ผมถึงกับตั้งหลักไม่ถูกขึ้นมาเสียอย่างนั้น หนูน้อยตรงหน้าคิดอะไรอยู่กันนี้? ถึงหัวขำหรือมีบกพร่องก็ไม่น่าจะถึงกับไม่รู้ว่าโลกเราเป็นอย่างไร

“ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะจะ ครูว่าโลกนี้ใหญ่โตแล้วก็กว้างออกจะตายไป”

“งั้นถ้าโลกนี้กว้างและใหญ่มากจริง ทำไมคนถึงต้องแย่งที่อยู่ แย่งที่ทำกิน แล้วบางคนก็ไม่มีบ้านล่ะคะ”

ผมยอมรับจริงๆ ว่าไม่รู้จะตอบเธออย่างไรดี...

เด็กหญิงปลาไหลที่วันๆ เอาแต่นั่งเงิบไม่สูงสิ่งกับใครเปิดปากพูดที่ทำเอาผมแทบล้มทั้งยืน บางคนอาจแย้งว่าคำกว้างใหญ่ นั้นเราหมายถึงลักษณะทางกายภาพต่างหาก แต่จะให้ผมอธิบายให้เด็กตัวเล็กๆ ฟังเข้าใจได้อย่างไรกันในเรื่องความจริงแล้วเธอก็พูดถูก

คำพูดของปลาไหลสะท้อนเข้าไปถึงในอกของผม นี่เธอคิดได้เองหรือมีใครสอนกันนะ? ไม่หรอก เด็กตัวแค่นี้จะคิดเรื่องแบบนี้เองได้อย่างไร ต้องเป็นผู้ใหญ่ใครสักคนนั่นแหละ สอนเรื่องอย่างนี้กับเด็กไม่สมควรเลยจริงๆ

“ถ้าอย่างนั้นแล้วอะไรที่ปลาไหลเห็นว่ามันมีขนาดใหญ่แล้วก็กว้างมากล่ะจ๊ะ”
หนูน้อยนิ่งคิดสักนิดก่อนตอบ

“บาตรพระค่ะ”

บาตรพระเนี่ยนะใหญ่มาก เออล่ะสิครับ ในสายตาของหนูน้อยตรงหน้าผม โลกนี้มีขนาดเล็กและแคบแต่บาตรพระกลับมีขนาดใหญ่และกว้างมาก มันจะเป็นไปได้อย่างไร ไซ้ โลกอาจเล็กและแคบได้ในมุมมองนั้น ทว่าไม่ว่าผมจะพยายามคิดเท่าไรก็ไม่เห็นว่าบาตรพระจะกลายเป็นของที่มีความกว้างและใหญ่มากได้เลย

“อ้อ บาตรของพระองค์ที่ใหญ่มากๆ ไซ้ไหมจ๊ะ” ผมเพิ่งถึงบางอ้อ แต่...

“เปล่าค่ะ บาตรของพระที่ออกเดินบิณฑบาตตอนเช้านี้แหละค่ะ”

“...ทำไมหนูถึงคิดอย่างนั้นล่ะจ๊ะ”

“ก็เพราะทุกคนสามารถใส่บุญมหาศาลลงในนั้นได้หมดนะสิคะ ครูว่าไม่ใช่หรือคะ?” พอหนูน้อยหันมาถามย้อน ผมก็ได้แต่กระแอมไอเพราะไม่รู้ว่าจะ

ตอบอย่างไรดี

“ใครเป็นคนบอกหนูหรือจ๊ะ?”

ผมตัดสินใจถามตรงๆ คิดว่าคงต้องพูดคุยกับผู้ปกครองของเด็กหน่อยเสียแล้ว

“บอกเรื่องอะไรหรือคะ”

“ก็เรื่องที่โลกนี้เล็กแต่บาตรใหญ่มากไงจ๊ะ”

“ไม่มีค่ะ หนูคิดเอาเอง” เธอตอบอย่างซื่อๆ ทว่ามันทำให้ผมถึงกับสะดุ้ง

“คิดเอาเองงั้นหรือ?”

“ค่ะ ทุกคนชอบพูดเหมือนกันหมดว่าโลกนี้กว้างใหญ่มาก แต่หนูไม่เห็นว่ามันจะกว้างตรงไหนเพราะคนตั้งเยอะแยะไม่มีที่อยู่ ส่วนเรื่องบาตรพระแม่เคยบอกหนูว่าแม้ข้าวเพียงทัพพีเดียวเมื่อเราใส่บาตรไปจะกลายเป็นบุญมหาศาล หนูก็เลยเห็นว่าบาตรต้องใหญ่มากเพราะคนตั้งหลายคนใส่บุญมหาศาลลงในนั้นได้จนหมด หนูคิดแบบนี้ผิดหรือคะ?”

ผมรู้สึกเอ็นดูวาบขึ้นมาในทันทีเพราะรู้ว่าหนูน้อยไม่ได้พูดปด นี่นะหรือเด็กหญิงปลาไหลที่ทำแบบทดสอบได้ผลออกมาต่ำมากจนน่าตกใจ เด็กที่ทำไม่ได้แม้กระทั่งการจำแนกประเภทแยกสิ่งของที่ไม่น่าเข้าพวกซึ่งเป็นบททดสอบของชั้นเด็กอนุบาล 1 แล้วเธอคิดเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร?

ผมไม่ได้ตอบคำถามของปลาไหล ยอมรับว่าตัวเองเสียความมั่นใจไปเยอะพอดูในการพูดคุยกับหนูน้อย ทั้งๆ ที่ผมก็สามารถหาเหตุผลที่จะอธิบายในเรื่องดังกล่าวได้แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกปั่นป่วนในใจอย่างบอกไม่ถูก อาจเป็นเพราะเธอพูดในเรื่องที่ผมคิดไม่ถึงมาก่อนกระมัง เด็กประเภทไหนนะที่คิดเรื่องแบบนี้ได้ด้วยตัวเอง ผมครุ่นคิดอยู่ในใจ

เย็นวันนั้นผมรออยู่จนค่ำเพื่อพูดคุยกับน้ำของปลาไหล พอเห็นหน้าผมแกก็
ถอนหายใจทันทีเหมือนรู้ว่าผมต้องการจะพูดอะไร

“แกเป็นอย่างนี้แหละครับ บ้าๆ บอๆ พูดจาอะไรก็ไม่รู้ไร้สาระ ทำไมไม่หัดตั้งใจ
เรียนซะบ้างนะ อยากจะไปตลอดชีวิตรีง” ชายวัยกลางคนตอนต้นพูดอย่างหัวเสีย
แม่หนูน้อยขีดหน้าหนีแสดงออกชัดว่าไม่สนใจ

“แน่ะ แน่ะ ดุชิครับ คุณครูดู เด็กอะไรก็ไม่รู้ ผมละกลุ่ม ครูช่วยทำให้แกฉลาด
หน่อยเถอะครับ โตะไปแกจะได้ไม่ลำบาก ไ้ตอนเป็นเด็กเล็กๆ ทำอะไรคนก็ยังไม่พอมอง
ว่าน่ารัก ช่างคิดอย่างโน้นอย่างนี้ เด็กมันก็นึกว่าดีเลยบ้าใหญ่ แต่พอโตขึ้นเนียสิพอ
ไ้อะไรอะไรก็น่ารักมันหายไปทีนี้ความชวยก็ตกอยู่ที่ตัวเด็กเองนั่นแหละครับ”

ผมได้แต่ยิ้ม ใจหนึ่งก็เห็นด้วยกับน้ำของเธออย่างเต็มที่ เรื่องที่เห็นได้ชัดที่สุดก็
เรื่องการแต่งตัวของเด็กนี่แหละ

ตอนลูกเล็กๆ ก็ให้ใส่สายเดี่ยวบ้างรองเท้าสั้นสูงบ้างจับแต่งหน้าแต่งตาแล้วพา
เดินอวดโฉม ชมอยู่นั่นแหละว่าน่ารักอย่างโน้นอย่างนี้ เด็กก็เข้าใจว่าการแต่งตัว
ลักษณะนี้มันดีนะสิครับ พอโตขึ้นเค้าก็แต่งอย่างที่เคยแต่งโดยไม่มี ความกระดาก
อายเพราะเคยชิน ทีนี้ละกลับโดนพ่อแม่ด่าเอาแรงๆ หว่าแรดบ้าง แต่งยั่วผู้ชายบ้าง
เวลาความน่ารักมันหายไปเหลืออยู่ก็แต่ความชวยที่เด็กต้องเผชิญแบบนี้ละครับ

แต่ก็น่าแปลกที่อีกใจหนึ่งมันกลับร้องคัดค้านอย่างสุดกำลัง โดยที่ผมเองก็ยังไม่
รู้ด้วยซ้ำว่าเพราะอะไร

หลังจากวันนั้นปลาไหลก็กลับเข้าสู่ภาวะปกติ นั่นคือเอาแต่จ้องอย่างเดียวไม่ยอมพูด แต่มันกลับทำให้ผมรู้สึกเครียดเพราะไม่รู้ว่าภายในสมองเล็กๆ นั้นกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ ผมระงับความกังวลและสับสนในใจไปก่อนคิดแต่ว่าสิ่งที่ผมควรทำมากที่สุดในตอนนี้เป็นช่วยฝึกสอนปลาไหลในเรื่องการจำแนกประเภทที่เธออ่อนมากเสียก่อน

แล้วในวันนั้นแหละที่ทำให้ผมได้พบกับความจริง...

ในขณะที่ทุกคนกำลังทำแบบทดสอบอย่างชะมัดเขม่นอยู่นั้น ปลาไหลกลับนั่งหน้านิ้วควมวดจ้องแบบทดสอบนิ่งหลังจากที่ทำได้เพียงครึ่งเดียว

“มีอะไรหรือเปล่าจะปลาไหล” ผมเดินเข้าไปถามด้วยความสงสัย

“คะ ครูคะ ข้อนี้มันไม่มีคำตอบที่ถูกที่สุดคะ” เธอจรดมือลงบนกระดาษ

ผมถึงกับงง ถึงแม้ข้อสอบของปลาไหลจะแตกต่างจากคนอื่นเพราะผมตั้งใจเน้นเรื่องการจำแนกประเภทที่เธอมีปัญหา แต่ผมก็ตรวจทานซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนมั่นใจว่าไม่มีข้อผิดพลาดแล้วแท้ๆ หรือว่าจะมีข้อไหนหลงหูหลงตาไป?

ผมรีบกำหน้าลงไปมอง แล้วก็ยิ่งงงหนักขึ้นเมื่อเห็นว่าโจทย์ข้อนั้นสั่งให้นักเรียนวงกลมรอบสิ่งที่คิดว่า ‘ดีที่สุด’ ตัวเลือกทั้งสี่ข้อเป็นรูปโทรทัศน์ที่ผมวาดเอง ซึ่งแต่ละเครื่องมีขนาดเล็กใหญ่เก่าใหม่ต่างกัน คำตอบที่ถูกต้องก็คือโทรทัศน์เครื่องขวามือสุดซึ่งมีขนาดใหญ่และใหม่เอี่ยม

ผมรู้สึกโล่งใจที่รู้ว่าตนเองไม่ได้ทำพลาด สงสัยว่าปลาไหลคงทำข้อนี้ไม่ได้จึงได้พูดว่าไม่มีคำตอบ

ผมอมยิ้มและบอกหนูน้อยว่ามีคำตอบอยู่ในนั้นแน่นอนให้หาดีๆ แต่พอผ่านไปไม่กี่วินาทีผมก็ถูกใจนึกได้ว่ามันแปลกเกินไปเพราะโจทย์ข้อนี้ถือว่าง่ายมาก มีการแบ่งขนาดและความเก่าใหม่อย่างเห็นได้ชัด แทบไม่อยากเชื่อว่าจะมีเด็กคนไหนทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ผมหันกลับไปมองหนูน้อยที่ยังคงจดๆ จ้องๆ มองหาคำตอบที่ถูกต้องอยู่ รู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก ปกติแล้วเด็กทั่วไปเวลาทำไม่ได้ก็มักจะเลือกข้อไหนส่งๆ ไปเพื่อฟลุค แต่การที่จะพูดว่าไม่มีคำตอบมันผิดวิสัยเกินไป... ผมตัดสินใจเดินกลับไปหาปลาไหลอีกครั้ง เธอก็ยังคงหาคำตอบไม่เจอ

“แล้วอันที่ใหญ่ที่สุดทางขวามือนั้นล่ะจ๊ะ”

ผมชี้โพรงให้กระรอกต่างๆ ที่ความจริงควรปล่อยให้นักเรียนทำเอง แต่ผมสงสัยมากเหลือเกินว่าทำไมเธอถึงพูดว่าไม่มีคำตอบ บางทีปลาไหลอาจไม่ทันสังเกตก็ได้ ผมคิดกับตัวเอง

แต่แม่กระรอกตัวน้อยกลับมองคำตอบที่ผมชี้ทางให้แล้วส่ายหน้า...

“มันไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้องอีกแหละค่ะ”

“อะไรนะ”

“มันไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้องค่ะ” ปลาไหลย้ากับผมถึงสองครั้ง มันจะเป็นไปได้ยังไงกันในเมื่อคำตอบมันก็อยู่ตรงนั้นแถมผมยังบอกไว้ให้แล้วอีกด้วย ทำไมเธอถึงยังบอกว่ามันไม่ใช่

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะจ๊ะ?”

“ก็มันจะดีกว่ากันได้อย่างไร ในเมื่อเนื้อหาข้างในมันก็เหมือนกับเครื่องอื่นๆ”

อีกครั้งที่คำตอบของเธอเหมือนสายฟ้าฟาดเบรียงลงมาจากร่างของผม นี่เองคือเหตุผลของเธอ คุณว่าปลาไหลคิดถูกไหม? ผมคิดว่าเธอคิดถูก ต่อให้โทรทัศน์จะใหญ่จะใหม่หรือเก่าคร่ำคร่าขนาดไหนมันก็ไม่ได้มีส่วนทำให้เนื้อหาของแต่ละช่องต่างกันออกไปเลย เพราะอย่างนั้นถึงได้ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดอยู่

เด็กอะไรอย่างนี้กันเนี่ย! ผมคิดในใจ รู้สึกว่าตัวเองออกข้อสอบได้เง่าสั้นดีทันใดนั้นผมก็นึกถึงผลการทดสอบวัดระดับก่อนเรียนของหนูน้อยขึ้นมาได้

ใช่... ในตอนนั้นเธอก็คงคิดอย่างนี้ แต่กระดาศไม่ได้มีช่องว่างให้เธอเขียนลงไปว่าทำไมถึงคิดเช่นนั้น

ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ปลาไหลพูดมาจะผิด แต่ถ้าให้เด็กคนอื่นตอบพวกเขาก็ต้องตอบข้อสี่กันทั้งนั้น หากผมปล่อยไปแบบนี้ก็เท่ากับว่าเด็กคนอื่นคิดผิดกันหมดนะสิ ยังไงผมก็ต้องทำให้เธอเห็นเหมือนคนอื่น ๆ ให้ได้ ข้อสอบที่ผมออกไม่ได้มีข้อผิดพลาดสักหน่อย เธอควรรู้ว่ามุมมองอย่างนี้นำมาใช้ในห้องเรียนไม่ได้

“คำตอบข้อนี้คือโทรทัศน์ เครื่องที่ใหญ่ที่สุด และดูใหม่กว่าเครื่องอื่นที่สุดไงจ๊ะ” ผมตัดสินใจบอกคำตอบให้หนูน้อย เธอมองหาด้วยความรวดเร็ว ก็ตามประสาเด็กที่มีคนบอกคำตอบให้นั่นแหละครับ แต่พอเห็นตัวเลือกที่ถูกต้องซึ่งก็เป็นข้อที่ผมเคยบอกไปให้เธอลับไม่วงชะอย่างนั้น ทั้งยังหันมามองผมด้วยใบหน้าทีคล้ายจะถามว่าแน่ใจหรือคะครู? อีกต่างหาก

“แล้วทำไมมันถึงดีที่สุดล่ะคะ?”

ผมบ่นหน้ายิ้ม คิดอยู่แล้วว่าปลาไหลไม่ใช่เด็กประเภทที่พอรู้คำตอบแล้วก็จบหรือ

“ก็ดูสิ มันใหญ่ที่สุดเลยเห็นไหม ภาพที่ออกมาก็จะใหญ่เต็มตาดูสวยมากด้วย แถมเครื่องนี้ยังใหม่เอี่ยมอ่องเลย ไม่คิดว่าดีหรือจะ”

“ก็แค่มีขนาดใหญ่กับเป็นของใหม่ ไม่ได้หมายความว่าจะต้องดีที่สุดซะหน่อย เนื้อหาข้างในก็ยิ่งเหมือนกันหมดอยู่ดี” ใบหน้าของหนูน้อยเริ่มบุดลงเรื่อยๆ เห็นได้ชัดว่าเธอไม่พอใจกับเหตุผลของผม

“ครูไม่ได้หมายความว่าที่ปลาไหลพูดจะผิดนะจ๊ะ หนูมีความคิดที่กว้างไกล ยอดเยี่ยมมาก แต่เราใช้แค่สายตาเป็นตัวตัดสินก็พอจ้ะ” ผมพยายามหยอดคำชม แต่ไม่ได้ช่วยทำให้เธออารมณ์ดีขึ้นเลย ผลที่ได้กลับออกมาตรงกันข้ามด้วยซ้ำ ตอนนี้นำทางของหนูน้อยแสดงออกว่ากำลังโกรธจัด นี่ผมควรจะยอมรับว่าวิธีหลอกล่อเด็กให้เชื่อด้วยการหยอดคำชมของตัวเองใช้กับเธอไม่ได้ผลซะใหม่เนี่ย

“แล้วทำไมถึงต้องใช้ **แค่** สายตาเป็นตัวตัดสินคะ”

“ก็เพราะมันดูง่ายที่สุดไงจ้ะ”

“ถ้าตัดสินของที่ดีที่สุดด้วยสายตาเพราะว่ามันง่ายที่สุด แบบนั้นก็พลาดกันง่ายที่สุดด้วยนะสิคะ บางทีอาจจะได้ของที่แย่มากที่สุดก็ได้ แล้วก็มีหวังต้องเสียใจที่สุดด้วย ไม่เอาละคะ หนูไม่เอาอันใหญ่ที่สุดหรอก หนูไม่ชอบตัดสินอะไรง่ายๆ ในนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องที่สุด!”

ว่าแล้วแม่ปลาไหลตัวน้อยก็เขียนกากบาทตัวใหญ่ทับทั้งข้อด้วยความโมโห พลังหันหน้าเซิดหนีไม่สนใจผมอีกเลยจนถึงเวลาเลิกเรียน

แทนที่จะสามารถอธิบายให้เธอเข้าใจได้ฉันกลับเป็นว่าผมกลายเป็นพวกชอบ
ตัดสินอะไรง่ายๆ ในสายตาของหนูน้อยไปเสียแล้ว ผมที่มั่นอกมั่นใจว่าสามารถรับมือ
เด็กได้ทุกประเภทเนี่ยนะ แทบไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

คืนนั้นผมนั่งตรวจแบบทดสอบที่เพิ่งให้ทุกคนทำไปวันนี้ ตัดสินใจจะเก็บของ
ปลาไหลไว้ตรวจเป็นคนสุดท้ายเพราะคิดว่ามันต้องทำให้ผมปวดขมับแน่ๆ แล้วก็
อย่างนั้นจริงๆ มีคำถามแบบเดียวกันกับโทรทัศน์แต่ตัวเลือกเป็นวิทย์ซึ่งหนูน้อยก็ขีด
กากบาทไว้เรียบร้อย คำตอบเธอคงเหมือนกัน...

แล้วก็อีกหนึ่ง ผมขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นหัวข้อคำสั่ง 'จงวงกลมล้อมรอบสิ่งที่ไม่
เข้าพวก' ซึ่งมีรูปพวกสัตว์ปีก สัตว์บก สัตว์น้ำ สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำหลายๆ ชนิดคละกัน
เรียงเป็นแถวให้เลือก ซึ่งแม่ปลาไหลตัวน้อยถึงขนาดจัดการขีดฆ่าทิ้งมันทั้งหัวข้อ
ใหญ่ๆ

นี่เป็นการแสดงออกถึงการต่อต้านหรือเปล่านะ?

ผมลองไล่ลงมาดูหัวข้ออื่นๆ เด็กน้อยก็คำเขียนตอบอย่างปกติ นั่นแปลว่าเธอ
คิดว่าข้อสอบทั้งหัวข้อใหญ่ๆ ของผมไม่มีคำตอบที่ถูกต้องเลยอย่างนั้นหรือ?

ผมลังเลใจว่าควรจะทำอย่างไรดีกับคะแนนของปลาไหล ถ้ามองแค่คำตอบใน
กระดาษตรงหน้าก็คงจะคิดคะแนนได้ไม่ยากนัก แต่ผมในตอนนั้นไม่สามารถทำอย่าง
นั้นได้ ปลาไหลเพียงแค่มองคนละมุมกับเด็กคนอื่นๆ มองคนละมุมกับคนซึ่งออก
ข้อสอบ มองคนละมุมกับผู้ให้คะแนนก็จริง

แต่จะบอกว่าเธอตอบผิดได้อย่างไร?

หากผมกับเด็กคนอื่นๆ ยืนแหงนหน้ามองต้นไม้ที่อยู่ในป่าแล้วรู้สึกว่ามีต้นไม้ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น ส่วนปลาไหลซึ่งยืนมองจากบนยอดเขาเห็นว่าแท้จริงแล้วป่าแห่งนี้มีต้นไม้เพียงแค່หยอมเดียวเท่านั้น ถ้าผมออกข้อสอบต่างๆ ที่ก็ป่าผืนเดียวกัน ในขณะที่ทุกคนตอบว่าป่าผืนนี้มีต้นไม้ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น แต่มีเพียงปลาไหลที่ตอบว่าป่านี้มีต้นไม้อยู่เพียงแค່กระจุกเดียว เธอจะกลายเป็นคนที่ตอบผิดนั้นหรือ?

แล้วถ้าผมยืนอยู่กับปลาไหลในขณะที่เด็กๆ ยืนอยู่ข้างล่างแล้ว เด็กทั้งหมดจะตอบผิดหรือเปล่า?

ต่างๆ ที่มีหลายเหตุผล หลายมุมมอง แต่กระดาษข้อสอบกลับให้เราเลือกตอบได้เพียงแค່มุมมองเดียว มุมของผู้ออกข้อสอบและให้คะแนน...

ผมออกข้อสอบมาก็หลายปีมีเพียงมีครั้งนี่แหละที่ผมเกิดตระหนักขึ้นมาได้ว่าแท้จริงแล้วผมอาจเป็นคนที่ยึดยึดมุมมองแคบๆ ของผมให้เด็กนักเรียนโดยไม่ทันรู้ตัวก็ได้

ผมตัดสินใจจะยังไม่เขียนคะแนนลงไป ยอมรับว่าอยากรู้เหตุผลที่เธอขีดฆ่าข้อสอบทั้งหัวข้อของผมเหลือเกิน ปลาไหลเหมือนสิ่งมีชีวิตที่ผมไม่เคยรู้จัก เธอทำให้ผมเครียดได้ทุกครั้งแต่ก็ทำให้ผมเริ่มสัมผัสถึงบางสิ่งบางอย่างที่ตัวเองอาจไม่เคยมองเห็นในมุมมองมาก่อนด้วย ซึ่งแต่ละครั้งมันก็ทำให้ผมไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป

จะเกิดอะไรขึ้นหันหน้าหากผมคิดอยากจะขึ้นไปมองป่าจากบนยอดเขาดูบ้าง ผมไม่ใช่เด็กที่ไม่ว่าทำอะไรก็นำรักไปหมด แต่ผมเป็นผู้ใหญ่ที่มีคนนับหน้าถือตา เพราะเลือกที่จะเงยหน้ามองต้นไม้และพาเด็กๆ อีกหลายร้อยหลายพันคน มองขึ้นไปเหมือนผมด้วย...

เข้าวันต่อมาผมรีบไปโรงเรียนตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อรอถามข้อสงสัยกับปลาไหลที่ดู
จะอารมณ์ดีขึ้นแล้วว่าทำไมเธอถึงกากบาทหัวข้อนี้ทั้งทั้งหมด เมื่อคืนผมพยายามคิด
แล้วคิดอีกว่ามันเป็นเพราะเหตุใด แต่ก็ไม่สามารถเข้าใจถึงเหตุผลของเธอได้แม้แต่ชนิด

“ก็มันไม่มีที่แตกต่างกันสักตัวเลยนี่คะ” หนูน้อยตอบชื่อๆ

“ทำไมหนูถึงคิดแบบนั้นล่ะจ๊ะ” รู้สึกใหม่วาระยะหลังผมมักจะพูดประโยคนี้
บ่อยจนเกินไปแล้ว

“ก็มด นก ปลา กบ คน มันเหมือนกันหมด ทุกตัวก็มีชีวิตเหมือนกันนี่คะ”

“แต่นกเป็นสัตว์ปีก ปลาเป็นสัตว์น้ำ ส่วนกบก็เป็นสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำนะจ๊ะ” แม้
จะชะงักไปบ้างแต่ผมก็ยังเถียง เมื่อคืนนี้ก็คิดไว้เหมือนกันว่าหนูน้อยอาจใช้เหตุผลนี้
แต่มันก็ดูเป็นเหตุผลที่กว้างเกินไปหน่อย ผมยิ้มกับตัวเองอีกหลายๆ ครั้งว่ากำลังพูด
อยู่กับเด็ก 6 ขวบ

“แล้วมันมีชีวิตเหมือนกันไหมคะ”

“มันก็มี แต่มันไม่เหมือนกันทั้งหมดจ๊ะ คนมีลักษณะเหมือนกันทุกคนก็เลย
เรียกว่าคน นกมีปีกเหมือนกันหมดก็เลยเรียกว่าสัตว์ปีก ที่ไม่เหมือนกันเพราะมัน
แตกต่าง”

“แต่หนูไม่เห็นว่ามันแตกต่างกันนี่คะ คน นก ปลาล้วนแต่มีชีวิต อาศัยอยู่ในโลกใบ
เดียวกัน ต้องกินอาหารเหมือนกัน ต้องนอนหลับเหมือนกัน และถ้าเป็นแมลงก็ต้องเจ็บ
เหมือนกัน หรือว่าพวกมันไม่เจ็บคะ?”

“...เจ็บจ๊ะ เจ็บเหมือนกัน”

“แล้วทำไมครูถึงเห็นว่ามันแตกต่างกันล่ะคะ?”

“เพราะมันมีหลายอย่างที่ไม่เหมือนเรา เช่น มือกับปาก ปากกับจะงอย มีขากับไม่มีขา”

“ใช้อะไรวัดคะ?”

“...สายตาค่ะ” ผมตอบเบาๆ ด้วยเสียงแห้งผาก สายตา สายตาอีกแล้ว ผมติดบ่วงการตัดสินใจที่ง่ายที่สุดเข้าไปอย่างจัง และต้องมานึกเสียใจที่สุดอย่างนี้

“ถ้าไม่ใช่สายตาคูครูว่าพวกสัตว์กับคนเหมือนกันไหมคะ?”

ผมไม่ได้ตอบคำถามของเธอ... มีผู้ปกครองเด็กเดินเข้ามาทักทายผมและพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องผลคะแนนแบบทดสอบของเด็ก ผมคิดว่าตัวเองช่างโชคดีเหลือเกินที่มีคนเข้ามาขัดจังหวะ และช่วงเช้าก็มีเด็กเจ็บถึงสองคนทำให้ผมต้องพาพวกเขาไปโรงพยาบาลที่ไกลที่สุดจึงสามารถหลบหน้าปลาไหลไปได้สักพัก

คำถามของหนูน้อยดังก้องอยู่ในหัวของผม แต่ผมไม่รู้ว่าตัวเองควรจะตอบว่าอย่างไร ไม่สิ ผมมีคำตอบในใจเพียงแค่มั่นชดกับหลักการทั้งหมดที่ผมเคยรู้จักมาเท่านั้น ถ้าผมยอมรับมันผมจะกลายเป็นคนผิดหรือเปล่านะ ถ้าผมเปลี่ยนไปยืนมองต้นไม้จากบนยอดเขาผมจะกลายเป็นคนบ้าในสายตาคนอื่นๆ ที่มองอยู่ด้านล่างหรือเปล่า

แต่ผมจะกลับไปเป็นคนเดิมได้อย่างไรในเมื่อผมก็รู้ว่าตัวเองกำลังตะเกียกตะกายที่จะปีนขึ้นไปอย่างเต็มที่แบบนี้...

ผมเดินเข้าห้องเรียนด้วยความสับสน ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะตอบปลาไหลว่าอย่างไร ครูผู้ช่วยประจำชั้นอนุบาลที่ดูแลกลุ่มของผมตอนที่ผมไม่อยู่ก็เข้ามาบอกว่าแม่ของปลาไหลกลับมาจากต่างประเทศทั้งยังรับตัวหนูน้อยไปด้วยกันแล้ว เธอจะไม่กลับมาเรียนที่นี่อีก

ผมรู้สึกร้าวกับมีใครถือไม้อันใหญ่มากระหน่ำทุบลงบนหัวผมแรงๆ จนเบลอเด็กหญิงตัวน้อยที่เข้ามาทำให้ชีวิตและจิตใจของผมปั่นป่วนไปหมดจู่ๆ เธอก็กลับหายไปจากชีวิตผมซะอย่างนั้น ไม่ทันแม่จะได้เอ่ยคำลาด้วยซ้ำ...

สิ่งที่เหลือไว้ก็แค่กระดาษใบทดสอบที่เต็มไปด้วยความคิดมากมายของเด็ก 6 ขวบ กระดาษคำตอบที่ดูผิวเผินอาจเป็นของเด็กโง่ๆ คนหนึ่งถ้าผู้ที่ได้เห็นไม่รู้จักเธอดี

บ้าที่สุด! ผมยังไม่ได้ตอบคำถามของเธอเลย ไซ้! ผมคิดว่าถ้าเราไม่ได้ใช้สายตาในการตัดสินใจแล้วล่ะก็พวกสัตว์กับคนมันก็เหมือนกันนั่นแหละ มีปีกหรือนิ้วมืออยู่ในน้ำหรือโอบยบินไปบนท้องฟ้า มันก็ไม่ต่างกันเลย ช่างหัวคนข้างล่างปะไร ในเมื่อผมและคนที่มองจากข้างบนเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเองเห็นอะไร!

ทำไมผมถึงไม่พูดไปซะตั้งแต่ตอนนั้นนะมัวแต่กลัวอะไรบ้างบออยู่ได้ ตอนนั้นผมเลยไม่มีแม้แต่โอกาสจะได้ตอบอีกแล้ว ไม่มีโอกาสที่จะตอบคำถามสุดท้ายของเธอด้วยซ้ำ ผมมันเป็นไอ้จิ้งแท้งๆ เชียว

ผมนั่งซึมกระที่อออยู่ในสนามเด็กเล่นหลังเลิกเรียน หดแรงที่จะพาตัวเองกลับบ้าน รู้สึกเสียดายโอกาสตอบคำถามนั้นทั้งที่ก็รู้อยู่แก่ใจว่าไม่สามารถย้อนเวลากลับไปแก้ไขได้

ผมรู้สึกเศร้าใจอวลยอารมณ์ในตัวปลาไหลเป็นอย่างมาก ผมยอมรับว่าผม
อยากเจอเธออีกครั้ง หนูน้อยที่สอนให้ผมรู้ว่าในโลกนี้ยังมีมุมมองอื่นที่กว้างมากกว่า
การใช้สายตาในการมอง หนูน้อยที่ทำให้ผมได้ตระหนักว่าแท้จริงแล้วตัวผมเองนั้นก็
มีมุมมองที่คับแคบ และไม่ได้รู้จักเด็กทุกประเภทดีอย่างที่ตัวเองอวดอ้าง

ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ผมอยากจะถาม อยากให้เธอเปิดมุมมองที่ผมไม่
เคยได้สัมผัส หรือคิดถึงมันมาก่อน แต่ผมคงไม่มีโอกาสแล้ว... บางทีอาจจะดีกว่าถ้า
ผมจะยื่นแขนหน้ามองต้นไม้เหมือนคนอื่นๆ อย่างเดิม

“ครูคะ ทำอะไรอยู่ไม่สบายหรือคะ?”

ผมถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคย พอรู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าปลาไหลตัวน้อย
กำลังยืนอยู่ตรงหน้าผมนี่เอง เธอมาตอนไหน มาได้อย่างไร หรือว่าผมอยากพบเธอมาก
จนสร้างภาพหลอนหลอกตัวเอง

“ปลาไหล ปลาไหลจริงๆ หรือเนี่ย” ผมร้องถามเสียงดังแทบจะเป็นตะโกน หนูน้อย
ทำหน้างั้น คิ้วเล็กๆ ย่นเข้าหากันแต่ก็ยังพยักหน้า

“ครูนี้กว่าหนูไปแล้วซะอีก”

“พอดีหนูก็ขึ้นได้ว่าลืมนาคูณครู แล้วก็ยังไม่ได้อธิบายคืนด้วย คุณแม่ก็เลยให้
แวะเข้ามานะคะ” เธอตอบ ชี้อมือไปทางมารดาของตนที่ยืนคุยกับน้ำของเธออยู่อย่าง
หน้าดำคร่ำเคร่งแถวประตูโรงเรียน

“ปลาไหลไม่อยู่สักคนครูคงเหงาแย่เลย” ผมพูดจากใจจริง

“จริงหรือคะ” เด็กน้อยโบหน้าแดงระเรื่อด้วยความเขินอาย แสดงออกชัดว่าดี
ใจมาก “มีคุณครูคนเดียวที่พูดแบบนี้ น้ำของหนูนะทะเลาะกับแม่ใหญ่เลย กลัวหนูไป

อยู่กับแม่แล้วจะยิ่งโง่กว่านี้ เลยอยากให้แม่ดูผลการทดสอบของหนูเผื่อว่าแม่จะเปลี่ยนใจให้หนูอยู่กับน้ำแทน” หนูน้อยขีดหน้าขึ้นสูงด้วยความไม่พอใจ ได้ยินแล้วทำให้ผมอยากจะทำทุกวิถีทางกับคะแนนที่ยังไม่ได้เขียนเพื่อให้แม่ปลาไหลตัวน้อยยังคงอยู่กับผมต่อเสียอย่างนั้น ผมนี่มันเห็นแก่ตัวจริงๆ คิดเอาเปรียบได้แม้กระทั่งเด็กตัวเล็กๆ

“ครูเอาข้อสอบมาหรือเปล่าคะ?”

“เอามาจ้ะ แต่ครูขอเก็บไว้ได้ไหม เอาไว้เป็นของที่ระลึกน่ะ” ผมบอก

“มันก็ได้อยู่หรอกคะ แต่ยังไงหนูก็ต้องเอาคะแนนไปบอกแม่ หนูได้เท่าไรคะ?”

“ไม่ได้หรอกจ้ะ” ผมพูดชัดเจน

“ไม่ได้สักคะแนนเลยหรืคะ!?” นี่เป็นครั้งแรกที่หนูน้อยแสดงท่าทีตกใจออกมา เด็กก็ยังคงเป็นเด็กวันยังค่ำ แม่ปลาไหลตัวน้อยหลงกลหลอกเด็กของผมเข้าไปอย่างจัง เห็นท่าทางหนูน้อยเป็นแบบนี้แล้วจะให้ผมใจดำกักตัวเธอไว้ได้อย่างไร

“ครูหมายความว่าข้อสอบนี้ใช้วัดตัวตนของหนูไม่ได้ต่างหาก ก็ข้อสอบนะมันไม่มีคำตอบที่ถูกต้องอยู่ในนั้นนี่นะ” ผมยิ้ม มองหนูน้อยที่อ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง เธอคงไม่คิดละมั้งว่าคนอย่างผมจะพูดอะไรอย่างนี้ออกมาได้

“ครูเห็นด้วยนะ ว่าสัตว์กับคนมันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ ไม่มีแตกต่างกันเลย”

“ใช่ไหมล่ะคะ” หนูน้อยยิ้มหวานออกมาอย่างน่ารัก หัวเราะคิกคักด้วยความชอบใจ ในมุมมองของผมตอนนี้เธอมีปีกสีขาวอันเล็กๆ ติดอยู่ข้างหลังด้วย แม่ปลาไหลตัวน้อยเวลาหัวเราะอย่างกับนางฟ้าองค์เล็กๆ เด็กๆ นะต้องเหมาะกับเสียงหัวเราะที่สุุดอยู่แล้วล่ะ

ในที่สุดผมก็ได้ตอบคำถามของเธอ ด้วยมุมมองจากด้านบนไม่ใช่มองจากด้านล่างเพียงอย่างเดียว...

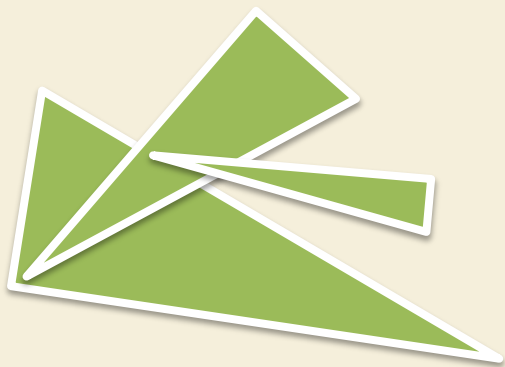
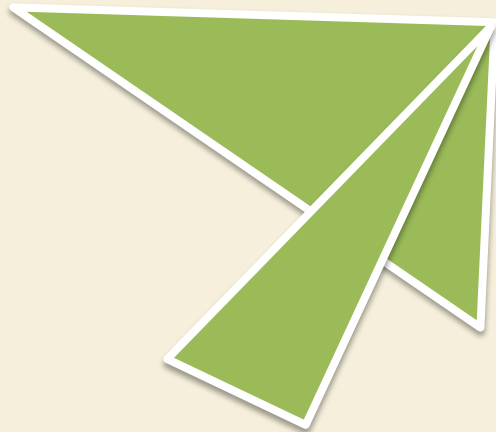
“มาเถอะ เดี่ยวครูจะไปบอกแม่กับน้ำของหนูให้เองนะ”

ผมลุกขึ้นเกี้ยวนิ้วเล็กๆ นั่นไว้ด้วยความตื่นเต้น อย่างน้อยเธอก็กลับมาให้โอกาสผมแก้ตัวอีกครั้ง ผมไม่รู้ว่าแม่และน้ำของปลาไหลจะมองว่าผมบ้าไปแล้วหรือเปล่าที่กำลังจะเดินไปให้เหตุผลอันสุดแสนพิสดารว่าทำไมผมถึงไม่สามารถบอกคะแนนของหนูน้อยได้

ทุกก้าวย่างที่เดิน หัวใจ ร่างกาย และจิตใจของผมราวกับถูกกะเทาะออกมาจากเปลือกแข็งอันมีมิติที่ละก้าว รู้สึกถึงสายลมเย็นที่พัดอยู่รอบกายซึ่งผมสัมผัสมันได้ละเอียดอ่อนกว่าที่เคย สายตาที่เคยพร่ามัวกลับชัดเจนขึ้นทุกขณะ ความอบอุ่นที่เกิดจากสัมผัสที่ปลายนิ้วนั้นทำให้ผมรับรู้ได้ถึงหัวใจดวงน้อยที่ยิ่งใหญ่ของเธอ

เด็กหญิงตัวน้อยที่ไม่ยอมใช้เพียงแค่สายตาในการตัดสินโลกแคบๆ ใบนี้นี้ เด็กหญิงที่ผมอยากรู้อนาคตของเธอยามเมื่อเติบโตใหญ่เหลือเกินว่าหนูน้อยของผมจะถูกสังคมซึ่งไม่มีที่ว่างให้เขียนความคิดบนกระดาษคำตอบและรู้จักแต่การเงยหน้ามองต้นไม้ก่อกลิ่นจนหายไปหรือไม่

แต่ผมมั่นใจว่าคนที่มองต้นไม้จากบนยอดเขาย่อมจะไม่คิดกระโดดลงมาเพื่อแหงนหน้ามองต้นไม้อย่างแน่นอน แม่ปลาไหลตัวน้อยที่เปิดโลกกว้างให้กับผมจะต้องสามารถยื่นหยัดฝ่าพืนกระแสนสังคมเพื่อโบยบินไปยังจุดหมายตามมุมมองของเธอเองได้อย่างแน่นอนที่สุด...

อยากจะบอกผู้อ่านทุกท่านที่อุตสาหกรรม
เวลาเลือกเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน

ว่า...

ว่า...

ขอบคุณมากค่ะ

เรื่อง : เด็กหญิงปลาไหล

ผู้แต่ง : มิโร

Facebook : Milo miro

E-mail : milo-miro@hotmail.com

31 ธันวาคม 2554